

Aan-raken. Geraakt worden.

Aan-raken? Hoezo? Waarom? Waarom niet?

In deze zomertijd, in deze bijzondere tijd kan "aanraken" ineens heel veel vragen oproepen.

Dat het een bijzondere tijd is behoeft eigenlijk geen uitleg.

Nog maar kortgeleden stegen de temperaturen tot ongekennde hoogte in Lytton, Canada. Een verklaring is er misschien wel, maar het meest waarschijnlijke is dat het "gewoon pech" was dat het juist daar zo heet werd.

Zo ook de overstromingen ten gevolge van de hevige regenbuien die de rivieren doen vol lopen en dan in korte tijd overstromen.

Ik word geraakt door de beelden, door de gevolgen van de hitte en van het water; veraf en dichtbij.

Het aanraken, elkaar aanraken is in deze coronatijd geen vanzelfsprekendheid. Althans voor een groot deel van de mensen om ons heen. Een groep mensen kan of wil niet begrijpen dat eenieder een verantwoordelijkheid heeft ten opzichte van een ander, de naaste.

Zoals die ene vrouw in dat kleine Duitse plaatsje vertelt van de hulp die ze kreeg nadat de vloedgolf bijna alles uit haar huis had gesleurd. Hoe men er voor elkaar was, "in deze momenten waarop het een oorlog lijkt zonder bommen".

Een vergelijking met de oorlog gaat heel vaak mank. Denk maar aan de "covid-demonstranten" die met borden liepen waarop teksten staan die ik hier niet durf te herhalen. Met de herinneringen van mijn bezoek aan Auschwitz eind jaren 70 vraag je je af, hoe het mogelijk is dat er mensen zijn die zo hun mening ("nee, het is een feit" zei een demonstrant") geven.

Dat raakt het hart van heel veel mensen. Dat is bijna verlamdend.

Ik moest ineens denken aan de viering van de Theresiagemeenschap, enkele weken geleden in een tuin in Oud-Borne.

Omgeven door bomen en struiken, kwetterende vogels in de groene takken. De zonnestralen tussen de bladeren schitteren. Een groep mensen, op gepaste afstand van elkaar, zijn bij elkaar.

Na bijna een jaar ontmoeten we elkaar weer in levenden lijve. Niet digitaal, niet via een You-tube-video, via www.theresiagemeenschapborne.nl maar gewoon van aangezicht tot aangezicht.

Hoe bijzonder is dat. Elkaar weerzien, geraakt zijn door het feit dat we weer met elkaar luisteren, bidden en een Bijbellezing horen, in het Twents, van Marcus.

Het besef dat we er voor elkaar zijn, dat we, zonder elkaar aan te raken, verbinding hebben, elkaar in de ogen zien, gewoon daar op die zondagmorgen in die tuin in Oud-Borne.

Dat gevoel, die verbinding is van levensbelang. Dat we weet hebben van elkaar. Dat we soms, zomaar ineens, voelen dat de ander mij nodig heeft, of dat ik die ander nodig heb. De ander aanraken, zodat je weet dat je met elkaar verder kunt, zoals Marcus dat heeft beschreven en verwoord is in de Bijbel in het Twents:

"Wel hef der miene kleeer anraakt". "Hee keek um zich hen um te zeen wel dat doan had."

Ik hoop dat wij om ons heen blijven kijken om te zien wie ons aanraakt, wie ons raakt. Dat we geraakt worden.

Zodat we met elkaar verbonden blijven.